



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Ing. M. P.**, bytem, zastoupeného Mgr. Petrem Noskem, advokátem se sídlem advokátní kancelář Jihlava, Jana Masaryka 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor správní, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 18.7.2011, č. j. JMK 73106/2011, za účasti osoby zúčastněné na řízení F. Z., bytem,

t a k t o :

- I. Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor správní ze dne 18. 7. 2011 sp. zn. S-JMK 73106/2011 OSP, č. j. JMK 73106/2011 **se zrušuje** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 11.640,- Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Noska, advokáta se sídlem advokátní kanceláře v Jihlavě, Jana Masaryka 2.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí vydaného Krajským úřadem Jihomoravského kraje, odbor správní dne 18. 7. 2011 pod č.j. JMK 73106/2011, sp. zn. S-JMK 73106/2011 OSP. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že:

- I. Zrušil rozhodnutí Komise k projednávání přestupků Statutárního města Jihlava, RP 339/2010, č.j. MMJ/SPO/6211/2010 písemně vyhotovené dne 21. 3. 2011, a to v jeho odst. I bodech 1 a 6 a řízení zastavil.
- II. Zrušil rozhodnutí Komise k projednávání přestupků Statutárního města Jihlava, RP 339/2010, č.j. MMJ/SPO/6211/2010 písemně vyhotovené dne 21. 3. 2011, a to v jeho odst. I bodech 3 a 5 a v odst. II a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
- III. Zrušil rozhodnutí Komise k projednávání přestupků Statutárního města Jihlava, RP 339/2010, č.j. MMJ/SPO/6211/2010 písemně vyhotovené dne 21. 3. 2011, a to v jeho odst. I bodech 2 a 4 a řízení zatavil.

Proti tomuto rozhodnutí podává žalobce v zákonné lhůtě žalobu, a to proti jeho výrokům I a III, tedy proti těm výrokům, kterým krajský úřad zrušil odvoláním napadené rozhodnutí v rozsahu jeho výroku odst. I, bod 1, 2, 4 a 6 a řízení současně v tomto rozsahu zastavil.

Uvedl, že správní orgán svým postupem porušil ust. zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), čímž žalobce zkrátil na jeho právech, a to takovým způsobem, že správní orgán vydal nezákonné rozhodnutí. Trvá rovněž na tom, že byl na svých právech zkrácen i v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení, tedy úkony správního orgánu v průběhu řízení, když ten svým rozhodnutím zasáhl, změnil a narušil práva a povinnosti žalobce, která vyplývají ze zákonných ustanovení zákona o přestupcích a správního řádu. Je tedy dána jeho legitimace k podání této žaloby dle ust. § 65 odst. 2, tak o podle ust. § 65 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Svou žalobu konkretizuje takto:

V dané věci bylo vedeno řízení o tzv. návrhových přestupcích ve smyslu § 68 zákona o přestupcích, když žalobce jako navrhovatel podal návrhy na projednávání přestupků proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, tedy návrhy na projednání přestupků ublížení na cti urážkou nebo vydáním v posměch, kterých se měl dopustit obviněný F.Z.

Jako navrhovatel mu zákon o přestupcích poskytuje právo bránit se urážkám a zesměšňování jeho osoby tím, že může využít práva dle ust. § 68 zákona o přestupcích a podat návrh na projednání přestupku, kterého se vůči jeho osobě někdo dopustil. Okamžikem podání návrhu se ze žalobce stává podle příslušných ustanovení zákona o přestupcích ve spojení se správním řádem tzv. „navrhovatel“, který má postavení účastníka řízení se všemi právy z tohoto postavení vyplývajících, včetně práva podat odvolání proti té části rozhodnutí, která se týká vyslovení viny obviněného z přestupku nebo povinnosti navrhovatele nahradit náklady řízení anebo kterou je rozhodnuto o zastavení řízení (§ 81 odst. 4 zákona o přestupcích). Zákon mu tedy poskytuje práva bránit svoji čest mj. tím, že podá návrh na projednání přestupku spáchaného konkrétní osobou, přičemž podání návrhu je dokonce podmínkou projednání daného přestupku a bez tohoto návrhu správní orgán daný typ přestupku nemůže projednat. Na tyto důsledky poukazuje proto, že postavení navrhovatele je v případě tzv. „návrhových přestupků“ klíčové, a proto i každý zásah do práv navrhovatele má podstatný vliv na zákonnost a spravedlivý průběh celého řízení. Pokud správní orgán učiní nesprávné rozhodnutí v otázce viny obviněného, zasáhne tímto způsobem i do práv navrhovatele, neboť mu tím upře jeho zákonný nárok domáhat se ochrany své cti v rámci

přestupkového řízení. Na základě žalobcem podaných návrhů Komise k projednávání přestupků Statutárního města Jihlava (dále jen „přestupková komise“), svým rozhodnutím ze dne 21. 3. 2011 uznala obviněného vinným ze spácháním přestupků a to pod výroky I, body 1 až 6 a dále uložila obviněnému ve výroku II. sankci a povinnost k náhradě nákladů řízení.

K odvolání obviněného odvolací správní orgán, tedy žalovaný, zrušil rozhodnutí přestupkové komise v části výroku I., body 1, 2, 4 a 6 a řízení zastavil. Jako důvod tohoto postupu uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, že uplynula lhůta jednoho roku ve smyslu § 20 zákona o přestupcích, tj. zanikla odpovědnost za přestupek a je na místě s odkazem na § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích řízení zastavit.

Odvolací orgán však nesprávně posoudil okamžik, od kterého je třeba příslušnou roční lhůtu počítat, a v důsledku tohoto pochybení dospěl k nesprávnému určení okamžiku zániku odpovědnosti za přestupek.

Jednotlivé skutky obviněného, kterých se napadená část výroku týká (stručný souhrn):

- a) v době 14. 2. 2010 – 17. 2. 2010 – rozeslání ankety o nejhoršího úředníka kraje Vysočina (dále jen „anketa“), pracovním kolegům žalobce i nadřízeným s připojením odkazu na webové stránky www.ing.milan.palan.sweb.cz (dále jen „webové stránky“) a dále v době 15. 2. 2010 – vložení příspěvků do diskusních fór zřízených na internetových stránkách Města Jihlava (www.jihlava.cz) a Kraje Vysočina (www.vysocina.cz) obsahujících anketu a odkaz na webové stránky, přičemž i obsah webových stránek naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích (tj. část výroku I. bod 1. rozhodnutí přestupkové komise),
- b) v době 4. 8. 2010 – zveřejnění urážlivých výroků v rámci internetové diskuze na stránkách www.jihlava.cz a www.vysocina.cz v dopise nazvaném „Poděkování rozumným úředníkům Kraje Vysočina“ (tj. část výroku I. bod 2. a část výroku I. bod 4. rozhodnutí přestupkové komise)
- c) v době 16. 2. 2010 v odpovědi doručené na e-mailovou adresu kolegyni žalobce použil zesměšňující a urážlivý výraz „ekoterorista“ (tj. část výroku I. bod 6. rozhodnutí přestupkové komise).

K možnosti zániku odpovědnosti za přestupek ve smyslu § 20 zákona o přestupcích se žalobce podrobně vyjádřil ve svém písemném vyjádření ze dne 28. 1. 2011, tedy ještě v době před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. V tomto podání vysvětlil, že *v dané věci se jedná o tzv. trvající přestupek, kdy příslušný okamžik určující započetí počítání lhůty jednoho roku v rámci zániku odpovědnosti za přestupek ještě ani nenastal, tedy lhůta nezapočala plynout, a k zániku odpovědnosti za přestupek proto nemůže v dohledné době dojít. Tento argument je s ohledem na výsledek celého řízení dosti zásadní. Přesto se mu žalovaný ve svém odůvodnění rozhodnutí žádným způsobem nevěnuje a z rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu k těmto argumentům žalovaný nepřihlédl.*

Ačkoliv žalobce odkázal na obsah svého vyjádření ze dne 28. 1. 2011, je nucen v textu žaloby uvést i její zdůvodnění. Poukázal na to, že právní teorií i praxí je teoretická kategorie přestupků pokračujících, trvajících a hromadných (obdobně jako v trestním řízení) všeobecně přijímána. Pro důvodnost této žaloby pokládá za nejpodstatnější argument zpochybňující zánik odpovědnosti obviněného za přestupek. Odvolací orgán však v odůvodnění svého rozhodnutí současně na jedné straně přisuzuje obviněnému autorství příslušných textů

obsahujících urážky, ale současně zpochybňuje, zda lze obviněnému nepochybně připisovat i zveřejnění těchto textů. S odkazem na zásadu „*in dubio pro reo*“ žalovaný výrokem II. rozhodnutí přestupkové komise zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Ačkoliv touto žalobou výrok II. rozhodnutí žalobce nenapadá, protože řízení ještě není ukončeno, k této úvaze odvolacího orgánu musí poznamenat následující: pokud jde o autorství webových stránek www.ing.milan.palan.sweb.cz jsou v závěru podepsány obviněným. V závěru těchto stránek jsou také umístěny další odkazy na různé jiné texty týkající se osoby žalobce, přičemž i tyto jsou v některých případech podepsány obviněným. Nejpodstatnějším důkazem autorství článku je ale fakt, že *obviněný sám autorství článku přiznává (viz seznam důkazů)*. Pokud jde o zmíněný problém prokazování zveřejnění těchto textů, namítá, že pokud *by obviněný nechtěl texty publikovat, jistě by články nesepisoval*. Obviněný se v řízení také vyjádřil tak, že *chtěl upozornit společnost na chování žalobce*. Je zřejmé, že pokud by články nechtěl uveřejňovat, nemohl by společnost nijak upozornit. Při logickém zvážení těchto vyjádření obviněného musí být učiněn závěr, že obviněný je tím, kdo články zveřejňoval a kdo je autorem zmíněných webových stránek www.ing.milan.palan.sweb.cz. K odůvodnění napadeného rozhodnutí lze proto dodat, že provádění dalšího dokazování za účelem zjištění osoby zveřejňující texty (prostřednictvím IP adres), je za tohoto stavu neúčelné a jedná se jen o přistoupení na absurdní argumenty obviněného. Takové dokazování samozřejmě stejně neprokáže konkrétní osobu, která na počítači pracovala, ale pouze může objasnit, ze kterého počítače byl daný text odeslán. Bude-li správní orgán vést dokazování touto formou, znamená to de facto, že odvolací orgán dává zcela volný prostor „kyberšikaně“, které se stal žalobce obětí. Je totiž předem jasné, že ani zjištění konkrétního počítače, ze kterého byly závadné texty posílány, neřeší podstatu námitek obviněného, kterých se neustále účelově dovolává na osobu blízkou.

Přestupková komise na základě žalobcem podaných návrhů na projednání přestupku poměrně detailně ve výrokové části svého rozhodnutí formulovala jednání obviněného, ve kterém je spatřováno naplnění skutkové podstaty přestupku. Díky pečlivosti přestupkové komise je i z obsahu výrokové části jejího rozhodnutí možné zjistit, že toto jednání nespočívá jen v časově ohraničeném skutku konkrétního zveřejněního příspěvku, či odeslání konkrétního mailu, ale že jednou z nejpodstatnějších částí jednání obviněného, které mají za cíl žalobce poškodit, je odkazování na obsah webových stránek www.ing.milan.palan.sweb.cz. **Tyto stránky je přitom možno i dnes v době podání žaloby navštívit a seznámit se s jejich obsahem.**

Protože obviněný stránky www.ingl.milan.palan.sweb.cz vytvořil, je současně také tím, kdo je stále udržuje a je zodpovědný za to, že jsou stále přístupné. **Tím se však podle definice trvajících přestupku nepochybně přestupkového jednání stále dopouští a jeho skutek nebyl do dnešního dne dokonán. Lhůta jednoho roku tedy nemohla uplynout, protože plynout ani nezapočala. Pokud obviněný šířil odkaz na tyto stránky i pomocí e-mailových zpráv či diskusních příspěvků, nebyly svým obsahem závadné jen tyto samotné texty, ale stávaly se současně jakýmsi „nástrojem“ či nosičem informací, který odkazoval na další řetězcí se zdroj pomlouvačných a zesměšňujících tvrzení.**

Takto věc chápala i přestupková komise, neboť jinak by nepřistoupila k vydání předběžného opatření, kterým obviněnému zveřejnění stránek zakázala, resp. uložila mu povinnost (mimo jiné) znepřístupnit internetové stránky.

Opakovaně žalobce upozorňuje na charakterizaci trvajících přestupku, tak jak je teorií popisován (Doc. JUDr. Z. Červený, JUDr. V. Šlauf, „Přestupkové právo – Komentář

k zákonu o přestupcích včetně textu souvisejících předpisů“, 13. vydání – str. 13. – komentář k § 2):

„...přestupek, kterým pachatel vyvolává protiprávní stav a ten pak udržuje (např. přestupku se dopustí ten, kdo jako stavebník provádí novou stavbu bez stavebního povolení). Podstatným rysem trvajících přestupků je, že se zde postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Musí proto trvat jednání, kterým se udržuje protiprávní stav. Trvajících přestupek se proto posuzuje jako jediné jednání, které trvá tak dlouho, pokud je protiprávní stav udržován.“

Rovněž účinek příspěvku v rámci diskuze na veřejně přístupné webové stránce konkrétního územního samosprávného celku nelze časově omezit na datum jeho uveřejnění. Obviněný už v době, kdy příspěvek psal, bezpečně věděl, že tyto diskuze jsou přístupné i „historicky“, tj. zpětně, tzn. že věděl, že zveřejněním příspěvku bude mít kdokoli v budoucnu možnost zpětně tento příspěvek vyhledat a seznámit se s jeho obsahem. Obviněný se tedy svého jednání dopouštěl s vědomím, že bude mít na veřejně přístupných stránkách účinky po delší časové období. I v těchto diskusních příspěvcích jsou přitom výslovné odkazy na adresu stránek www.ing.milan.palan.sweb.cz – viz příspěvky obviněného ze dne 15. 2. 2010, 24. 5. 2010, 4. 8. 2010 na diskusním fóru www.jihlava.cz a dále příspěvky obviněného ze dne 15. 2. 2010, 3. 3. 2010, 4. 8. 2010 a 8. 8. 2010 na diskusním fóru www.kr-vysocina.cz. **Tvrdit za této situace, že přestupek byl dokonán okamžikem zveřejnění, je výklad, který obviněného bezdůvodně zbavuje odpovědnosti a vyznívá při porovnání s účinky jeho jednání nesmyslně. Obviněný do dnešního dne neučinil žádné kroky směřující k odstranění jeho příspěvků z diskusních fór. Lze tedy učinit závěr, že tento závadný stav de facto udržuje ve smyslu výše uvedené definice trvajících přestupků.**

Pokud jde o část výroku I. bod 6. rozhodnutí přestupkové komise, tedy o odpověď doručenou na e-mailovou adresu kolegyně žalobce dne 16. 2. 2010 (s použitím zesměšňujícího výrazu „ekoterorista“), má žalobce za to, že i toto jednání je nutno posoudit v kontextu ostatního jednání obviněného. Jak opět popsal, už ve svém podání ze dne 28. 1. 2011 a doložil přílohami, obviněný se obdobného jednání, tedy buď urážení osoby žalobce v textech různých zpráv nebo upozorňování na obsah zmíněných stránek, dopouštěl i v jiných obdobích:

- e-mailové zprávy B.H. ze dnů 6. 8. 2010 a 11. 8. 2010,
- seznam příspěvků p. F. Z. na webu Kraje Vysočina ke dni 24. 1. 2011,
- seznam příspěvků p. F. Z. na webu města Jihlavy ke dni 24. 1. 2011,
- obsah textu stažený 8. 11. 2010 z webové stránky „simanov.unas.cz“ panel: Diskuse.

Žalobce má proto za to, že i odeslání e-mailové zprávy ze dne 16. 2. 2010, byť je již staršího data, je možno posoudit jako dílčí skutek v pokračujícím jednání obviněného směřujícího k poškození osoby žalobce v zaměstnání i mezi širokou veřejností. Obviněný se totiž, jak vyplývá z obsahu jeho textů, zabývá osobou žalobce soustavně a ani probíhající přestupkové řízení pro obviněného není motivem, aby svého jednání zanechal. V minulosti žalobce již jiný návrh na projednání přestupku urážek na cti spáchaný obviněným podával, přičemž obviněný byl rovněž rozhodnutím komise uznán vinným a následně bylo rozhodnutí změněno z formálních důvodů odvolacím orgánem – viz spisový materiál přestupkové komise RP 1040/2009 navržený k důkazu. I v tomto řízení obviněný autorství dopisů doznal, a to

včetně jejich šíření v internetovém prostředí. Je tedy dokládána kontinuita jednání obviněného.

Žalobce pak namítal, že odvolací orgán řádně nepřezkoumal ani otázku podjatosti J.H., jak tuto námitku vznesl obviněný v průběhu jednání. Má totiž za to, že správní orgán eviduje při námitce podjatosti spis týkající se vyřízení této námítky odděleně od ostatního spisového materiálu týkajícího se věci samé. Pokud žalovaný posuzoval správnost postupu prvoinstančního orgánu a nevyžádal si tento spis týkající se projednání námítky podjatosti, nemohl způsob jejího vyřízení správně posoudit a své rozhodnutí zatížil pochybením i v důsledku tohoto nesprávného úředního postupu.

Pokud jde o procesní pochybení, žalobce poukazuje i na fakt, že řízení opakovaně urgoval, aby byly dodržovány zákonné lhůty k projednávání i pro vydávání rozhodnutí ve věci a aby nedocházelo k neodůvodněným průtahům v řízení, když v přestupkovém řízení má plynutí lhůt i s ohledem na § 20 zákona o přestupcích zásadní význam. Pro ilustraci v případě žalovaného šlo konkrétně o dobu od 26. 5. 2011 do 25. 7. 2011 a u přestupkové komise dobu od 14. 5. 2010 do 16. 8. 2010.

Žalobce tedy shrnul, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné právní posouzení celého případu, nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatečnosti odůvodnění, a dále považuje svou žalobu za důvodnou i pro popsání vady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 15. 12. 2011 žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že prvostupňový správní orgán (komise pro projednání přestupků statutárního města Jihlava) svým rozhodnutím ze dne 21. 3. 2011, č.j. MMJ/SPO/6211/2010 rozhodla tak, že uznala obviněného F. Z. vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů ((dále jen „zákon o přestupcích“), kterých se dopustil vůči žalobci tím, že:

- 1) v době od 14. 2. 2010 do 17. 2. 2010 rozeslal z internetové adresy prostřednictvím elektronické pošty pracovníkům Krajského úřadu kraje Vysočina v Jihlavě (dále jen „krajský úřad“) - konkrétně řediteli krajského úřadu, pracovníkům odboru kontroly, vedoucí oddělení rozpočtu a financování ekonomického odboru, vedoucího odboru životního prostředí a pracovníkům ekonomického odboru a odboru životního prostředí – anketu o nejhoršího úředníka kraje Vysočina (dále jen „anketa“), do které uvedl odkaz na webové stránky (dále jen „webové stránky“) a dne 15. 2. 2010 vložil na webové stránky Magistrátu města Jihlava (www.jihlava.cz) a Krajského úřadu kraje Vysočina (www.vysocina.cz) jako primární příspěvek do diskuze anketu, včetně odkazu na webové stránky, přičemž na webových stránkách, které zřídil s kontaktem „F. Z., tel. č. 603 107 704,
 - kritizoval činnost M.P., představitele občanského sdružení STOP černým skládkám o.s. a navrhovatele označil za „člověka nemocného“, který se potřebuje sebeuspokojovat na korespondenci s úřady a nad tím, jak mnohým stavebníkům a občanům komplikuje život a má upřímnou radost nad prodlužováním stavebního řízení,
 - uveřejnil výzvu „sousedé, občané, stavebníci, ale i úředníci... nenechme se terorizovat tímto exotem, pojďme se účinně bránit jsem tu já, abych Vámi předané informace zúročil a pokusil se v zákonných mezích eliminovat tohoto ekoteroristu,“

- v obrazové části označil navrhovatele výrazem „zbabělec“ a uvedl: „Myslíte si, že M.P. má nějakou osobní občanskou čest?“ „Já tedy rozhodně NE!“, přičemž jak obsah webových stránek, včetně užitých výzev a výrazů „ekoterorista“, „člověk nemocný“ s potřebou se sebeuspokojovat, „zbabělec“, tak zřízenou internetovou diskuzi s odkazem na webové stránky, jakož i rozesílání elektronické pošty pracovníkům krajského úřadu s odkazem na webové stránky, vnímá navrhovatel jako cílenou snahu poškodit jeho pověst u většího počtu spoluobčanů,
- 2) v rámci internetové diskuze na veřejných webových stránkách www.jihlava.cz a www.vysocina.cz je autorem dopisu s názvem „Poděkování rozumným úředníkům Kraje Vysočina“ s podtitulem „M.P., toho času úředník Kraje Vysočina byl usvědčen ze lži“ ze dne 4. 8. 2010, obsahující urážlivé, zesměšňující a ponižující výrazy a větná spojení týkající se navrhovatele, jako je „deviant“, „chorobný lhář“, „individuum“ a „exot“ a dále prohlášení: „... skutečnost je taková, že přes den je Ing. P. placen za diskutabilní výkon pro kraj Vysočina, pobírá nemalé peníze nás daňových poplatníků a po práci aktivně poštvává úřady proti nám a dokonce i proti svému zaměstnavateli“,
- 3) v rámci internetové diskuze na www.jihlava.cz a www.vysocina.cz šířil dne 4. 8. 2010 v dopisu s názvem „Poděkování rozumným úředníkům Kraje Vysočina“, jehož je autorem, odkaz na webovou stránku obsahující urážlivé a zesměšňující výrazy týkající se navrhovatele jako je „ekoterorista“, „člověk nemocný a potřebuje se sebeuspokojovat“, „nenechme se terorizovat tímto exotem“ a „zbabělec“ a dále prohlášení: „Myslíte si, že Ing. M.P. má nějakou osobní občanskou čest?“, na kterou sděluje: „Já tedy rozhodně NE!“,
- 4) v rámci internetové diskuze na veřejných webových stránkách www.jihlava.cz a www.vysocina.cz je autorem dopisu s názvem „Poděkování rozumným úředníkům Kraje Vysočina“ ze dne 4. 8. 2010, v jehož úvodu uvedl nactiutrhácké výrazy: „deviant“, „ekoterorista“, „blb“ včetně větného spojení „poté následuje útok na ukojení jeho nízkých sebeuspokojovacích choutek“ z rozhodnutí přestupkového orgánu č.j. MMJ/SPO/13905/2009/SL ze dne 16. 4. 2010 a na tyto urážlivé, zesměšňující a ponižující výrazy a větná spojení týkající se navrhovatele bezprostředně vzápětí prohlásil: „Každý rozumný člověk, který se setkal s panem Ing. P. mi dá za pravdu a nezpochybní má slova, ale tady o to nejde“, tedy se o navrhovatele vyjádřil za použití stejné slovní terminologie jako při prvním přestupkovém řízení, za kterou byl přestupkovým orgánem uznán vinným z přestupku, tj. výrazy, které svým urážlivým, zesměšňujícím a ponižujícím obsahem se dotýkají navrhovatelovy cti,
- 5) v dopise doručeném na podatelnu Magistrátu města Jihlava dne 27. 10. 2010 k č.j. RP339/2010MMJ/SPO/6211/2010 označil navrhovatele výrazy „ekoterorista“ a dále uvedl, že navrhovatel má „sebeukáječské praktiky“, přičemž fakt, že se navrhovatel svým jednáním „ukájí“ zmínil i v úvodu dopisu, čímž navrhovatele urazil a zesměšnil,
- 6) dne 16. 2. 2010 v odpovědi doručené na e-mailovou adresu kraje Vysočina: matouskova.i@kr.-vysocina.cz ublížil navrhovateli na cti urážkou: „Ekoterorista“, tedy jinému ublížil na cti tím, že ho urazil nebo vydal v posměch.

Za spáchané přestupky byla obviněnému jako sankce uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč, splatná do 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Dále mu byla uložena dle ust. 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost uhradit ve stejné lhůtě náklady spojené s projednáváním přestupků, které jsou stanoveny paušální částkou 1.000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal obviněný včas odvolání. Odvolává se proti sankci, která svou tvrdostí velmi výrazně zasáhne jejich rodinný rozpočet, namítá procesně vadně vedené řízení a nedostatečné prokázání viny, resp. absolutní absenci důkazů proti němu. Dále ve svém odvolání uvádí zejména následující:

1) Přestupková: komise nesoucí důkazní břemeno si zjevně v důkazní nouzi vymýšlí, když v rozhodnutí v souvislosti s ním konstatuje výrazy: „rozeslal z internetové adresy“, „vlozil na webové“, „zřídil s kontaktem“, „v rámci internetové diskuze šířil“, atd. tyto smyšlené výrazy odmítá, neboť nejsou pravou skutečností a komise ani navrhovatel není sto je objektivně prokázat. Sama komise v rozhodnutí schizofrenně uvádí, že vyžádanými důkazními materiály není schopna potvrdit, kdo předmětný počítač obsluhoval, respektive e-mail odeslal, kdo webové stránky zřídil a kdo je provozuje. Komise tedy měla vycházet z jeho úplného vyjádření.

2) Připouští, že může být autorem nebo spoluautorem (pokud si někdo jeho slova či myšlenky vloží do svých úvah a pojednání) některých satirických článků věnujících se odchýlnému chování navrhovatele a jeho snaze přes sdružení poškozovat slušné lidi ve svém okolí, ale rozhodně a opakovaně se distancuje od toho, že by satiru v uvedené předmětné vztažné době šířil, umísťoval, zakládal webové stránky nebo k šíření svých textů nabádal.

3) Podání návrhu navrhovatelem se týká sporných výrazů (z minulého přestupkového řízení) vytržených z kontextu daného článku, kde byly vysvětlovány tak, aby každý pochopil, že dané výrazy nebyly míněny v sexuologickém kontextu, nýbrž v kontextu sociologicko-psychologickém. Podání obvinění se týká i dopisu doručeného k přestupkové komisi na podatelnu, což není šíření informace způsobilé někoho veřejně urazit či zesměšnit. Úředníci podatelny mají jistě podepsanu doložku o mlčenlivosti a komise tedy neměla toto podání projednávat.

4) Opakovaně si stěžoval na nezákonný postup komise, kdy mu protizákonně odmítla osobou Ing. H. nahlédnout do spisu a donucovala jej pod výraznou finanční sankci vypovídat proti osobě blízké a svým jednáním se jeví jako podjatá. Do spisu mu bylo umožněno nahlédnout až poté, co se vrátil s žádostí o sepsání protokolu o neumožnění nahlédnout do spisu. Upozornil, že navrhovatelova sestra paní H., členka občanského sdružení STOP ČERNÝM SKLÁDKÁM, pracuje na stejném odboru městského úřadu a dá se předpokládat (pro očištění jména jejího bratra) přímé ovlivnění členů komise. Navíc navrhovatel pracuje jako jeden z nejvyšších představitelů úřednických odborů, proto obviněný žádal, aby údajný přestupek byl projednáván mimo navrhovatelův přímý vliv na úředníky, což se nestalo.

5) K výpovědi Ing. K. (přímá nadřízená navrhovatele) k jednání, které proběhlo na krajském úřadu dne 11. 3. 2011 a kdy vypověděla, že jednání vyvolal ředitel úřadu, obviněný uvedl, že je subjektivně jednostranná, neboť neměl možnost ji položit doplňující otázky, aby tak byl napraven a uveden v soulad se skutečností pravý stav věci. Namítá, že schůzka se konala před více jak rokem, a že komise datum změnila tak, aby byl postižitelný za něco, co proběhlo minimálně před rokem a bylo bez korekce podáno jedinou navrhovatelovou svědkyní. K tomu navrhl výslech ředitele úřadu.

6) V tomto bodě odvolání poukazoval obviněný, že mu byla upřena práva obviněného, a to opakovaným neumožněním nahlédnout do spisu. Neměl možnost být přítomen u výpovědi Ing. K. (měl jednání v Praze na základě udání navrhovatele a byl prokazatelně omluven z jednání komise), nebylo mu umožněno klást jí doplňující otázky, aby mohla vyjít najevo pravá skutečnost.

7) Obviněný trvá na tom, že osoba blízká, kterou zná, jeho myšlenky zveřejnila bez jeho popudu či svolení a v další řadě jiné osoby se přes tuto osobu blízkou mohly dostat k jeho satírám a dále je upravovat či je doplňovat. Po zpětném přečtení vybraných článků a jejich porovnání s jeho koncepty zjistil, že jsou změněna nejen jednotlivá slova a slovní spojení, ale i celé odstavce. Některé věty chybí, jiné přebývají. Jiné jsou nesmyslně upraveny. Nemůže se tedy již dále tvářit jako jediný autor těchto satir.

8) Dále obviněný ve svém odvolání uvádí, že v druhé polovině 2. odst. na str. 12 rozhodnutí je naprosto absurdní úvaha komise, která jakousi časově pochybnou úvahou dovozuje, že jeho obhajoba je účelová a lživá a jedním dechem dodává, že to tak ale vlastně vůbec být nemusí. Kdo prokazatelně účelově lže nejen před přestupkovou komisí je navrhovatel, nikoliv obviněný z přestupku.

9) Dále namítal, že přestupkem urážky na cti nemůže být každý projev pocíťovaný subjektivně jako urážka, ale pouze projev způsobilý přivodit újmu občanské cti poškozeného. Zásahem do občanské cti totiž nemůže být kritika počínání fyzické osoby opírající se o pravdivé údaje, byť bylo v kritice použito ironizování či odsazování. Pokud osobě blízké umožnil přečíst své satiry, nejedná se o přestupek, protože se vždy jednalo o akt v soukromí, tedy způsobem, který nemohl snížit a nesnížil vážnost navrhovatele u spoluobčanů.

10) Dále namítal, že nebyli vyslechnuti svědkové, které opakovaně navrhoval, přičemž jejich výsledkem a otázkami ke svědkům chtěl dokázat, že ve veřejné slovní komunikaci dotyčné upozorňoval na značnou inteligenci navrhovatele, na to, že se k okolí chová nemoudře tím, jak na spoluobčany oznamuje a že by bylo vhodné nějak ho nasměrovat, aby pracoval pro společné tvořivé zájmy a ne proti nim, tedy destruktivním způsobem. Vyšlo by najevo, že se obviněný na veřejnosti v jednání s jinými osobami choval k navrhovateli vždy přiměřeně uctivě, jak bylo v dané situaci společensky adekvátní a akceptovatelné. Nepředvoláním svědků, jež navrhoval, mu bylo odepřeno právo prokázat svou nevinu. Toto je porušením práva na spravedlivý proces.

K žalobě žalobce pak uvedl, že sice žalobce byl účastníkem řízení jakožto navrhovatel, tím, o jehož právech nebo povinnostech bylo v řízení rozhodováno, však byl obviněný nikoliv navrhovatel. Žalobce tedy není legitimován k podání žaloby dle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. Vyloučena je též žalobní legitimace dle odst. 2 uvedeného ustanovení s.ř.s., dle něhož může žalobu podat ten účastník řízení, který není oprávněn k žalobě dle odst. 1, tvrdí-li, že byl zkrácen na svých právech (zákonodárce měl v ust. § 65 odst. 2 s.ř.s. na mysli práva procesní), která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce však neuvádí, která jeho procesní práva byla postupem žalovaného porušena. Žalovaný svým postupem v odvolacím řízení žádá procesní práva žalobce neporušil. Byl-li žalobce zkrácen na svých právech v prvostupňovém řízení, mohl nezákonnost postupu komise napadnout odvoláním, což se však nestalo. Žalovaný v této souvislosti podotýká, že právu podat návrh na projednání přestupků uvedených v ust. § 68 odst. 1 zákona o přestupcích neodpovídá povinnost správního orgánu rozhodnout ve prospěch navrhovatele. Pokud tedy

žalovaný v odvolacím řízení dospěl k jinému právnímu posouzení věci než komise, neznamená to, že žalobce (coby navrhovatele) zkrátí na jeho procesních právech.

Pokud jde o názor žalobce, že v dané věci jde o přestupek trvající, a že prekluzivní lhůta nemohla uběhnout proto, že její běh ještě ani nezapočal, konstatoval žalovaný, že se k tomuto názoru nepřiklonil. Byť i tuto možnost připustil a nerušil-li by prvostupňové rozhodnutí ve výroku I, body 1 až 6 pro prekluzi, zrušil by je tak jako tak podle ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť autorství předmětných textů je obviněnému přičitatelné, nikoliv však už jejich zveřejnění (šíření). To tedy znamená, že byť by byl vyvolán protiprávní stav, který dosud nebyl odstraněn, a tak zatím nenastal okamžik, od něhož by bylo lze počítat jednorocní propadnou lhůtu, není dle názoru žalovaného postaveno najisto, že tento protiprávní stav svým jednáním vyvolal obviněný.

K námitce žalobce, že žalovaný řádně nepřezkoumal ani otázku podjatosti J.H., kterou vznesl obviněný v průběhu jednání, odkázal žalovaný zcela na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Rovněž k dalším důvodům žaloby odkázal žalovaný plně na podrobné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Dne 13. 5. 2010 podal Statutárnímu městu Jihlava, Komise k projednávání přestupků žalobce návrh na projednání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a), c) zákona o přestupcích s podezřením na spáchání trestného činu F.Z., kterého se měl dopustit jmenovaný F. Z. tím, že v rámci internetové diskuze na webových stránkách www.jihlava.cz a www.vysocina.cz dne 15. 2. 2010 a dále prostřednictvím elektronických zpráv rozesílaných pracovníkům a zastupitelům Kraje Vysočina ve dnech 14. 2. 2010 až 17. 2. 2010 šířil odkaz na webovou stránku obsahující urážlivé a zesměšňující výrazy týkající se osoby žalobce jako je „ekoterorista“, „člověk nemocný a potřebuje se sebeuspokojovat“, „nenechme se terorizovat tímto exotem“, „zbabělec“ a dále prohlášením: „Myslíte si, že Ing. M. P. má nějakou osobní občanskou čest? Já, tedy rozhodně NE!“ Dále se ve stejném období dopustil rozesílání stejných e-mailů i pracovníkům Magistrátu města Jihlavy. Kromě výše uvedeného má žalobce za to, že výzvy určené blíže nespecifikovanému okruhu počtu lidí směřující k tomu, aby na žalobce lidé vyplazovali jazyk a řekli mu v práci „nazdar Ekoteroristo“, je možno posuzovat jako jiné hrubé jednání ve smyslu ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť se zde již nejedná o přímé urážky, ale o výzvy směřující k ostatním lidem, tedy o jakési navádění k hrubému jednání vůči osobě žalobce. Toto pan Z. přitom činí systematicky a neváhá kvůli tomu využít webovou stránkujím založenou za tím účelem, jejíž odkaz pak cíleně šíří co největšímu počtu osob. Trval na tom, že se jedná o soustavné, intenzivní a cílené jednání, které sleduje jediný cíl, a to poškodit pověst žalobce a pokud možno největšího počtu spoluobčanů (k čemuž je samozřejmě internetové prostředí ideální a dnes je pro tento postup již užíván termín „kyberšikana“) a přivodit žalobci újmu. Žádal o důkladné prošetření celé věci.

Dne 21. 3. 2011 Statutární město Jihlava, Komise k projednávání přestupků vydala pod č.j. MMJ/SPO/6211/2010 rozhodnutí a rozhodla tak, že obviněný F.Z. se uznává vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) a zákona o přestupcích, kterých se dopustil vůči navrhovateli Ing. M.P. tím, že

Pod body 1 až 6 výroku specifikoval přestupkové jednání F. Zejdy. Soud výrok neopisuje, neboť se shoduje s tím, jak byl výrok odcitován žalovaným v jeho písemném

vyjádření pod uvedenými body, tedy rozhodl tak, že jinému ublížil na cti tím, že ho urazil nebo vydal v posměch a bylo mu jako sankce uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že Komise k projednání přestupku vzala za prokázané, že žalobce se dopustil přestupků dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích vůči navrhovateli Ing. M. P., velmi podrobně své rozhodnutí odůvodnil, tedy to, které skutečnosti vzal za prokázané s tím, že dle komise byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ust. § 3 správního řádu.

Komise se vyjádřila také k otázce trvajících přestupků, když uvedla, že navrhovatel Ing. M. P. v přípisu ze dne 28. 1. 2011 mj. vyslovil názor, že jednání popsané ve výroku rozhodnutí v části označené I./1 je trvajícím přestupkem, proto nemůže po uplynutí roční lhůty dojít k jeho prekluzi. K názoru navrhovatele komise uvádí následující: v části II. návrhu sepsaného dne 13. 5. 2010 je uvedeno „ve dnech 14. 2. 2010 až 17.- 2. 2010 šířil odkaz.“ Z takovéto formulace je zřejmé, že trvání jednání je jednoznačně vymezeno oběma daty. Komise se ztotožňuje s názorem navrhovatele, že trvajícím přestupkem je udržování protiprávního stavu. Nicméně je potřebné říci, že právě v ukončeném řízení byla řešena otázka, zda jednání obviněného je protiprávní. Vyřešení této otázky může resp. nemusí založit domněnku o trvajícím protiprávním jednání obviněného. Z uvedených dílčích závěrů je zřejmé, jak v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že obviněný F. Z. porušil zájem společnosti na ničím nenarušovaném občanském soužití, což je zájem chráněný zákonem o přestupcích. Je nepochybné, že mezitím, co spáchal, a porušením tohoto zájmu, je příčinná souvislost. Dále je nepochybné, že jeho opakované jednání naplnilo všechny znaky přestupku vyžadované zákonem o přestupcích u skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona. Komise nehodnotí jednání obviněného, které je popsáno v části I. výroku rozhodnutí jako jednání pokračující. O vině obviněného bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí v části označené I.

K vyjádření se k přestupkovému jednání F.Z. se žalobce mj. vyjádřil před vydáním prvostupňového správního rozhodnutí, a to podáním, jež bylo tomuto orgánu doručeno dne 28. 1. 2011. Zde se žalobce vyjadřuje v tom smyslu, že přestupkové jednání, jehož se obviněný z přestupku F. Z. dopustil, lze charakterizovat jako trvajících přestupek, když poukázal na právní teorii a dále uvedl, že má za to, že obviněný jednotlivé výše popsané skutky nedokonal okamžikem rozesláním e-mailů či okamžikem vložení příspěvků do diskuze (ať už je to doba od 14. 2. 2010 do 17. 2. 2010 nebo přesné datum 15. 2. 2010), ale že tyto přestupky nebyly dokonány prakticky dodnes. Pokud jde o obsah webových stránek, tyto byly zveřejněny přinejmenším do okamžiku vydání citovaného předběžného opatření (jak je ale i komisi známo, v současné době jsou stránky přístupné, což lze v kterémkoliv okamžiku ověřit). Rovněž příspěvky v diskuzích jsou veřejnosti přístupné po celé období až dodnes. Zdůraznil přitom, že i v těchto diskuzních příspěvcích jsou výslovné odkazy na adresu stránek viz příspěvky obviněného ze dne 15. 2., 24. 5. a 4. 8. na diskuzním fóru www.jihlava.cz a dále příspěvky obviněného ze dne 15. 2. 2010, 3. 3., 4. 8. a 8. 8. 2010 na diskuzním fóru www.kr-vysocina.cz. Žalobce má za to, že se ve skutečnosti jedná o přestupek trvajících, jak bylo výše vysvětleno, a že nemůže dojít k zániku odpovědnosti za jeho spáchání okamžikem uplynutí lhůty jednoho roku od uvedených dat (14. 2. 2010 – 17. 2. 2010, 15. 2. 2010).

Právní zhodnocení věci Krajským soudem v Brně:

Krajský soud v Brně, než se bude zabývat dalšími žalobními námitkami žalobce uvedenými v žalobě, musel zhodnotit a posoudit, zda žalobce má žalobní legitimaci k podání této žaloby.

Žalobce tvrdí, že má žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s.ř.s., pokud by soud nedospěl k závěru, že má žalobní legitimaci podle tohoto zákonného ustanovení, má ji rozhodně dle ust. § 65 odst. 2 s.ř.s.

Dle § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle § 65 odst. 2 s.ř.s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odst. 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby, a že je aktivně legitimován k podání žaloby dle § 65 odst. 1 s.ř.s., neboť v dané věci bylo vedeno řízení o tzv. návrhových přestupcích ve smyslu § 68 zákona o přestupcích, kdy v takovém případě je účastníkem řízení o přestupku dle § 72 písm. d) zákona o přestupcích i navrhovatel, na jehož návrh bylo zahájeno řízení o přestupku dle § 68 odst. 1 s.ř.s.

Správní orgány, a to jak prvostupňový, tak žalovaný s žalobcem také jako s účastníkem řízení jednaly, a jak komise pro projednání přestupku, tak žalovaný jeho právnímu zástupci také rozhodnutí doručily, přestože žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí odvolání nepodával. Nepodával ho proto, že prvostupňové rozhodnutí ve výroku uznalo F. Z. vinného z přestupkových jednání dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, tedy takových jednáních, která žalobci ublížila na cti tím, že ho urazila i vydala v posměch. Žalobce tímto rozhodnutím dosáhl toho, co sledoval svým návrhem na zahájení přestupkového řízení a neměl tedy důvod odvolání podávat.

Je skutečně pravdou, že prvostupňové rozhodnutí, v případě podání odvolání některým z účastníků řízení, se nemusí shodovat s rozhodnutím odvolacího správního orgánu. Soud má však za to, že v daném případě žalobce mohl podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného, přestože odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí nepodával (nebyl k tomu žádný důvod), když dle názoru soudu aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s.ř.s.) bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce, není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo (z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 47/2005-86 ze dne 21. 10. 2008). Soud se ztotožňuje se stanoviskem uvedeným v žalobě, že zákon o přestupcích žalobci poskytuje právo bránit se urážkám a zesměšňování jeho osoby a zákon o přestupcích mu také dle § 81 odst. 4 dovoluje podat odvolání, ovšem jen proti té části rozhodnutí, která se týká vyslovení viny obviněného z přestupku nebo povinnosti nahradit náklady řízení nebo podat odvolání do rozhodnutí o zastavení řízení.

Soud se ztotožňuje s tím, že pokud jde o prvostupňové rozhodnutí které uznalo F.Z. vinného z přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, žalobce odvolání nepodal, neboť k tomu nebyl důvod, přesto však, pokud se situace změnila rozhodnutím žalovaného, když rozhodnutí žalovaného v části týkající se zrušení části rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a zastavení přestupkového řízení vůči F.Z. může být zásahem do práv navrhovatele, tj. žalobce a ovlivnit průběh celého řízení, když zákon o přestupcích skutečně poskytuje žalobci právo bránit svoji čest tím, že může podat návrh na projednání přestupku spáchaného konkrétní osobou, to je v tomto případě F.Z. vůči osobě žalobce a v případě, že by žalobce nemohl podat žalobu, došlo by k porušení čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle něhož kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak.

Soud tedy musel nejdříve vyřešit otázku aktivní legitimace, aby se mohl vyjádřit k ostatním žalobním námitkám.

V tomto směru soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (podle rozsudku NSS č.j. 8 As 46/2007-98).

Procesně k podání žaloby je legitimován ten, kdo má způsobilost být účastníkem řízení a tvrdí, že došlo ke zkrácení jeho práv; ve smyslu § 65 s.ř.s. (tj. u řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu) se procesní legitimace zakládá tvrzením o tom, že došlo ke zkrácení práv žalobce. Závěr o tom, zda skutečně byl či nebyl zkrácen, činí následně soud jako závěr o věcné legitimaci, jež je určující pro úspěšnost či neúspěšnost žaloby. Proto soud před meritorním projednáním žaloby posuzuje, zda jsou splněny podmínky řízení mimo jiné v tom, že žalobce skutečně tvrdí, že úkonem správního orgánu došlo k zásahu do jeho práv. Není dostačující, jestliže žalobce namítá porušení jeho práv pouze v obecné rovině, ale musí být zřejmé, do kterého jeho práva skutečně mělo být zasazeno.

Soud uzavírá, že rozhodně v daném případě by žádným jiným způsobem než podáním žaloby v této věci nemohl žalobce bránit svoji čest. Zákon o přestupcích o tzv. návrhových přestupcích ve smyslu § 68 ustanovuje navrhovatele přestupku účastníkem řízení (§ 72 písm. d) a dává mu tak plnou možnost disponovat s řízením, když toto řízení může být zahájeno pouze na jeho návrh a může být zastaveno, vezme-li svůj návrh zpět. Kromě toho má navrhovatel přestupku právo podat odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že navrhovatel může být zrušením rozhodnutí dotčen na svých právech a je tak zcela jistě osobou aktivně legitimovanou k podání správní žaloby.

Pokud jde o další žalobní námitku:

Žalobce uvádí, že žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části výroku I. v bodech 1, 2, 4 a 6 a řízení v těchto bodech zastavil z důvodu prekluze dle § 20 zákona o přestupcích. Dle žalobce však žalovaný nesprávně posoudil okamžik, od kterého je třeba příslušnou roční lhůtu počítat a v důsledku tohoto pochybení dospěl i k nesprávnému určení okamžiku zániku odpovědnosti za přestupek. Jde podle něj o trvalý přestupek, kdy příslušný okamžik určující započetí počítání lhůty jednoho roku v rámci zániku odpovědnosti za přestupek ještě ani nenastal a lhůta tedy nezačala plynout. Tvrdil, že k otázce možnosti zániku odpovědnosti za přestupek se vyjádřil ve svém písemném podání ze dne 28. 1. 2011 a z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, proč k argumentům nebylo přihlédnuto. Z obsahu výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že toto jednání nespočívá jen

v časově ohraničeném skutku konkrétního zveřejněného příspěvku, či odeslání konkrétního e-mailu, ale že jednou z nejpodstatnější částí jednání obviněného, které mají za cíl žalobce poškodit, je odkaz na obsah webových stránek. Svým obsahem nebyly závadné jen texty e-mailů či diskuzních příspěvků, ale stávaly se současně jakýmsi nástrojem informací. Takto věc chápala i přestupková komise, když předběžným opatřením obviněnému uložila povinnost znepřístupnit webové stránky.

Žalovaný se k názoru žalobce, že v dané věci jde o trvalý přestupek, nepřiklonil, jak uvedl ve svém vyjádření k žalobě. Byť i tuto možnost připustil a nezrušil-li by prvostupňové rozhodnutí ve výroku I. body 1 a 6 pro prekluzi, zrušil by je dle ust. 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť autorství textu je obviněnému přičitatelné, nikoliv však už jejich zveřejnění. Dle názoru žalovaného není postaveno najisto, že tento protiprávní stav svým jednáním vyvolal obviněný.

Zde je třeba upozornit, že žalovaný rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušil a zastavil z důvodu prekluze (dle § 90 odst. 4 správního řádu) pouze v části výroku I. bod 1 a 6, v části výroku I. bod 2 a 4 bylo rozhodnutí zrušeno a zastaveno dle § 90 odst. 1 písm. a) z důvodu nedostatečného prokázání skutku.

Dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Odpovědnost za přestupek tak zaniká, přičemž lhůta je prekluzivní a není možné ji prodloužit. Procesním důsledkem zániku odpovědnosti je, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat. Nastala-li okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, správní orgán rozhodnutím řízení zastaví.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č.j. 3 As 57/2004-39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS, interpretoval toto ustanovení tak, že rozhodnutí o přestupku musí ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku nabyt právní moci (srov. rovněž rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2007, č.j. 6 As 56/2004-68 ze dne 23. 4. 2010, č.j. 5 As 10/2010-75 a ze dne 19. 8. 2010, č.j. 7 As 41/2010-66, dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud i v dané věci dospěl k závěru, že ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba vyložit tak, že přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně. Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn. splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Není rozhodující, zda správní akt nabude právní moci marným uplynutím lhůty k odvolání, oznámením rozhodnutí o podaném odvolání či případně jiným zákonem stanoveným způsobem. Z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. Nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty. Pod pojmem projednat je třeba zahrnout i konečný výsledek postupu správního orgánu, tedy nabytí právní moci, s níž jsou spojeny významné právní následky. Teprve v okamžiku nabytí právní moci je rozhodnutí o přestupku úplné a neměnné (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2006, č.j. 5 As 42/2004-61, publikovaný pod č. 954/2006 Sb. NSS).

Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí ve výroku I. bod 1 je klíčová otázka, zda skutečně došlo k uplynutí lhůty k projednání přestupku, kdy daná lhůta počíná běžet, a tudíž určení, o jaký typ deliktu se v tomto případě jedná.

Z návrhu na zahájení přestupkového řízení vyplývá, že žalobce napadl jednání obviněného spočívajícího v rozeslání ankety o nejhoršího úředníka kraje Vysočina

prostřednictvím elektronické pošty, do které uvedl odkaz na webové stránky obsahující urážlivé texty a vložení příspěvků (anketa včetně odkazu na webové stránky) do diskuze na webové stránky Magistrátu města Jihlavy a Krajského úřadu kraje Vysočina. Ačkoliv žalobce v návrhu uvádí, že se obviněný dopustil přestupku tím, že šířil odkaz na webovou stránku, obsahující urážlivé a zesměšňující výrazy, což by nabádalo k posouzení jednání jako časově omezený skutek, a tudíž jednorázový delikt, není možné vykládat návrh striktně formálně bez zohlednění materiální stránky přestupku. *Ust. § 68 odst. 1 zákona o přestupcích nelze aplikovat na vztah mezi konkrétním návrhem a zjištěným skutkovým stavem formálně. Toto ustanovení je totiž sice průlomem do obecně platné zásady oficiality přestupkového řízení plynoucí z ust. § 67 odst. 1 zákona o přestupcích, smyslem tohoto průlomu však je pouze omezit okruh osob, jež mohou řízení o přestupku vyvolat... Tento průlom do zásady oficiality však neznamená, že by navrhovatel musel nést břemeno návrhu i v tom smyslu, že by **případná nepřesnost návrhu v míře obdobné nyní posuzovanému případu vedla k neúčinnosti tohoto návrhu.** Dostačuje tak, pokud je návrh ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích natolik přesný, aby umožňoval zahájení řízení o daném přestupku, zde urážce na cti. Opačný názor by ostatně vylučoval návrhy směřující proti soustavnému snižování cti poškozené osoby výroky pachatele, které se opakují, a nelze je tedy jednotlivě specifikovat co do místa a času pronesení. Přesnost návrhu a jeho soulad se skutkovým stavem bezpečně zjištěným při samotném přestupkovém řízení tímto návrhem vyvolaným tak musí být správním orgánem posuzován materiálně, a nikoliv formálně.*

Z výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu je možné dovodit, že odkaz na obsah webové stránky je důležitou součástí protiprávního jednání, přičemž za protiprávní jednání lze rovněž považovat samotné zpřístupnění webových stránek se závadným obsahem. Pokud jsou tedy webové stránky přístupné doposud, je na místě vyložit přestupek jako trvalý a ztotožnit se tak s názorem žalobce. Rozdíl je pouze v tom, že počáteční komisivní (aktivní) jednání pokračovalo jako jednání omisivní (neodstranění závadného obsahu z webových stránek, neučinění kroku k jejich znepřístupnění). Opačný závěr by vedl k praktické nepostižitelnosti obviněného za protiprávní jednání do budoucna, ačkoliv webové stránky obsahující urážlivé výroky jsou stále přístupné široké veřejnosti.

Definice trvalého přestupku (trvalého deliktu) není přímo zakotvena v zákoně, je tedy nutné vycházet z právní nauky a judikatury.

Z rozsudku NSS č.j. 2 As 21/2005-72:

*Za trvalý jiný správní delikt lze proto považovat takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Zákon postihuje právě ono **udržování protiprávního stavu.** Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. **až do okamžiku odstranění protiprávního stavu.** Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, začne běžet teprve od okamžiku uložení trvalého správního deliktu. Pokaždé, když se správní orgán dozví, že protiprávní stav je delikventem i nadále udržován, tj. že stále nedošlo k ukončení trvalého jiného správního deliktu, počne běžet nová subjektivní lhůta k uložení pokuty, resp. k zahájení řízení o uložení pokuty (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2005, č.j. 5 A 164/2002-44). Určitý správní delikt je deliktem trvalým bez ohledu na to, zda je jako trvalý delikt ve výroku rozhodnutí označen či nikoliv.*

Protože dosud nedošlo k ukončení trvání přestupku (webové stránky jsou přístupné doposud), jednoletá prekluzivní lhůta k projednání přestupku doposud nepočala běžet.

Žalovaný, jenž v odůvodnění rozhodnutí vycházel z názoru, že skutky se staly v období 14. – 17. 2. 2010, a tudíž jednoletá lhůta způsobující zánik odpovědnosti ke dni vydání rozhodnutí uplynula, vycházel z nesprávného právního posouzení a je tak ve výroku I. části zrušující rozhodnutí prvostupňového orgánu ve výroku I. bod 1 nezákonné.

Soud uzavírá v tomto směru, že žalovaný je povinen se v řízení vypořádat s meritorním projednání věci, tzn., zda skutečně došlo ke spáchání přestupku obviněným.

Žalobce namítá, že účinek příspěvku v rámci diskuze na veřejně přístupné webové stránce nelze časově omezit na datum jeho uveřejnění, když tyto diskuze jsou přístupné i zpětně. Obviněný dosud neučinil žádné kroky směřující k odstranění jeho příspěvků z diskuzních fór, závazný stav tedy de facto udržuje.

Soud uvádí, že s názorem žalobce v tomto bodě nelze souhlasit, jelikož diskuzní fórum není umístěno na stránkách žalobce, nemá kontrolu nad jeho správou. Uzavírá, že v tomto případě se o trvající delikt nejedná.

Odůvodnění rozhodnutí žalovaného, přisuzující autorství textu obviněnému, ale zpochybňující, zda mu lze připisovat i zveřejnění těchto textů, žalobce poukazuje na vyjádření obviněného, ze kterých vyplývá, že je tím, kdo články zveřejňoval, jinak by neměl důvod texty opisovat.

Soud uvádí, že prvostupňový orgán v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl logickou úvahou k závěru, že je vyloučeno, aby autorem dopisu „poděkování rozumným úředníkům kraje Vysočina“ byl kdokoli jiný než obviněný. V případě umístění této písemnosti na stránky města Jihlavy a krajského úřadu existuje alespoň minimální možnost, že se obviněný s výsledkem své „terapie“ svěřil osobě blízké a ta písemnost zveřejnila, jakkoliv to komise považuje za absurdní. Žalovaný prakticky zopakoval odůvodnění prvostupňového orgánu *(nelze však souhlasit s tím, že stejné zdůvodnění platí i pro umístění písemností na stránky města Jihlavy a kraje Vysočina. Zde přitom komise připustila „alespoň minimální možnost“, že se obviněný s výsledky své terapie svěřil osobě blízké a ta písemnost zveřejnila. Zároveň však komise tuto možnost považuje za absurdní)*. Přičemž ale dospěl k opačnému závěru a část výroku I., bod 2 a 4 zrušil. Pouhé tvrzení, že nelze s názorem prvostupňového orgánu souhlasit, nemůže obstát jako dostatečné a přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

Proto soud výrok III. zrušil pro nepřezkoumatelnost.

Část výroku I. bod 6 je nutné posuzovat v kontextu ostatního jednání obviněného. Ačkoliv je odeslání e-mailové zprávy dne 16. 2. 2010 staršího data, je možno jej posoudit jako dílčí skutek pokračujícím v jednání, jelikož se obviněný obdobného jednání dopouštěl i v jiných obdobích.

Dle § 57 odst. 1 zákona o přestupcích, jestliže pachatel se dopustil více přestupků, které je příslušný projednávat též orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení.

V okamžiku, kdy se žalobce dozvěděl o datu jednání, které splňuje znaky přestupku urážky na cti, měl možnost podat návrh na zahájení dalšího přestupkového řízení a v případě, že by byl příslušný stejný orgán, projednávaly by se tyto věci ve společném řízení se řízením zahájeným dříve. U přestupku, který lze projednat jen na návrh, lze však návrh podat příslušnému správnímu orgánu nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel o přestupku dozvěděl. V případě, že tak neučinil v uvedené době, jeho právo podat návrh na zahájení přestupkového řízení zaniká. Ostatně žalobce ve svém podání ze dne 28. 1. 2011 uvedl, že nemá za cíl rozšiřovat svůj návrh na projednání přestupku. Žalobcem uvedená námitka je tak nedůvodná.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodu rozhodnutí.

Krajský soud v Brně proto zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2011 a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný před vydáním nového rozhodnutí je tedy vázán právním názorem soudu v otázce trvajících přestupku a ohledně výroku III. pak ohledně řádného náležitého a přezkoumatelného zdůvodnění týkající se přestupkových jednáních uvedených v odst. I, bod 2 a 4 rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.

Pokud pak jde o další žalobní námitku žalobce, a to námitku podjatosti vůči pracovníkům správního orgánu I. stupně, který projednával a rozhodoval uvedená přestupková jednání, soud uvádí následující:

Dle žalobce žalovaný nepřezkoumal řádně otázku podjatosti úřední osoby, jak tuto námitku vznesl obviněný v průběhu přestupkového jednání. Žalobce má za to, že správní orgán eviduje při námitce podjatosti spis týkající se vyřízení této námítky odděleně od ostatního spisového materiálu týkajícího se věci samé. Pokud si žalovaný tento spis nevyžádal, nemohl způsob jeho vyřízení správně posoudit a své rozhodnutí zatížil pochybením v důsledku tohoto nesprávného úředního postupu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě v uvedené věci zcela odkázal na odůvodnění napadaného rozhodnutí.

Podle ust. § 14 odst. 2 správního řádu *může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. O námitce podjatosti rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby.*

Ze správního spisu je zřejmé, že obviněný námitku podjatosti v odvolání proti rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty podal. Není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že správní orgán eviduje při námitce podjatosti spis týkající se vyřízení této námítky odděleně od ostatního spisového materiálu.

Usnesení, kterým by se rozhodovalo o námitce podjatosti, se ve správním spise nenalézá. A i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2011 vyplývá, že **ze správního spisu není zřejmé, zda a jak byla řešena obviněným uplatněná námitka podjatosti předsedy komise.**

Soud tedy uzavírá, že o námitce podjatosti úřední osoby nebylo zatím v souladu s citovaným ustanovením správního řádu rozhodnuto, když z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že osobou kompetentní k rozhodnutí o námitce podjatosti vznesené obviněným dle § 148 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, je v tomto případě primátor statutárního města Jihlavy.

V tomto případě je zcela evidentní, že o vznesené námitce obviněným ohledně podjatosti úřední osoby nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, rozhodnuto v souladu se zákonem a v případě, že by uvedená úřední osoba projednávající přestupek v I. stupni byla z projednání věci pro podjatost vyloučena, rozhodovala by věc osoba, která ji rozhodnout nemohla a v takovém případě by pak rozhodnutí bylo zatíženo vadou, které by mohlo způsobit nezákonné rozhodnutí.

O námitce podjatosti úřední osoby rozhodující v I. stupni bude tedy třeba rozhodnout. A i z těchto důvodů bylo třeba rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k novému projednání.

Žalobce namítá rovněž procesní pochybení, kdy opakovaně urgoval, aby byly dodrženy zákonné lhůty k projednání i pro vydání rozhodnutí ve věci, a aby nedocházelo k neodůvodněným průtahům v řízení.

Žalobce měl v průběhu správního řízení možnost využít ustanovení správního řádu sloužící k ochraně před nečinností správních orgánů (§ 80). Žalobce svého práva využil tím, že dne 22. 10. 2010 podal podnět k přijetí opatření odstranění nečinnosti přestupkového orgánu, přičemž Krajský úřad kraje Vysočina ve věci vydal dne 19. 11. 2010 vyrozumění, č.j. KUJI 86656/2010, dle něhož krajský úřad neshledal jako důvodné uplatnit některé z opatření proti nečinnosti komise. Ohledně žalobcem namítaných průtahů žalovaného v průběhu roku 2011, ze správního spisu není zřejmé, že by se proti této nečinnosti jakkoliv bránil.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvádí, že při úvahách o tom, kdo příslušné texty zveřejnil, nelze pomíjet ostatní skutečnosti a důkazy, které se vyskytly za celou historii projednávání jednání obviněného. Žalobce namítá, že žalovaný měl využít při hodnocení svých důkazů i veškeré podklady, které měl rozhodovací orgán k dispozici – obsah předchozích jednání obviněného, která již byla přestupkovou komisí projednávána. Dále žalobce upozorňuje na několik důkazů, které žalovaný pominul.

V každém přestupkovém řízení se rozhoduje o vině a trestu za konkrétní jednání, v případě návrhových přestupků dle § 68 o přestupcích vymezených v návrhu na zahájení přestupkového řízení. Až do vydání rozhodnutí platí pro obviněného princip presumpce nevinu a není tedy v žádném případě možné provádět důkazy pro prokázání viny obviněného skutkovým stavem zjištěným v předchozích správních řízeních.

Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve věci úspěšný, o nákladech řízení soud rozhodl tak, že žalovaný má povinnost zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení, a to náklady právního zastoupení za 3 úkony právní pomoci dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to vždy 1 úkon po 2.100,- Kč – příprava a převzetí zastoupení, sepis žaloby a replika k vyjádření žalovaného, tj. 3x 2.100,- Kč + 3x režijní paušál po 300,- Kč, tj. celkem 7.200,- Kč, zvýšeno o 20 % DPH, neboť právní zástupce žalobce je plátcem DPH, tedy zvýšeno o částku 1.440,- Kč, celkem 8.640,- Kč a dále pak zaplacený soudní poplatek 3.000,- Kč, jež byl zaplacen v souladu se

zákonem o soudních poplatcích, tedy dohromady 11.640,- Kč (rozhodováno dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení Filipa Zejdy, zde bylo rozhodnuto tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, a to v souladu s ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., dle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, které jí soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení, žádné náklady řízení jí nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. srpna 2012

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně